Росинка народилася чудового літнього ранку, коли зоря тільки підсвітила і підфарбувала окраєць нічного неба. Вона розправила свою прозору коротеньку сукеньку з рясною спідничкою, пов'язала блакитною стрічкою свою біляву голівку і порскнула з жовтого лютика, де вродилася, просто на пелюстки рожевої Смолянки, яка жила зовсім поруч.

— Обережно, ах, обережніше, — прошепотіла Смоляночка.— У мене такий ніжний колір! Не залиште плями!

— Ну, що ви, я ж зовсім прозора! — здивувалася Росинка.

— Ай справді, у вас чудове вбрання. От прийде Сонечко і теж зігріє і висушить мою сукню.

Росинка скотилася на траву і побігла до струмка, їй хотілося погомоніти. Адже Веселий Струмок був їй двоюрідним братом.

По дорозі зустрівся батько Туман. Сивий і старий, він тяжко ступав понад самою землею.

— Куди це ти, донечко?

— Таточку, не затримуй мене. Я спішу до свого брата Веселого Струмка.

— Ну, біжи, доню, біжи. Тільки стережися Сонечка. Воно висушить тебе.

— Сонечко? Ні, тату, воно добре, ніжне. Смолянка он яка тендітна, а чекає на нього.

— Воно добре, та не для всіх. Побачиш його — ховайся під листя, в тінь.

Росинка вже не чула батькової поради, щодуху мчала зеленим лужком навпростець. Раптом вона зупинилась, зачудована червоним сяйвом якоїсь дивовижної квітки.

— Ти хто? — запитала.

— Хто мене будить? Хіба вже зійшло Сонечко? — ледь кивнула чудовою голівкою квітка.

"Яка дивна квітка",— подумала Росинка.

— Цс-сс-цс-цс, — засюрчав поруч Коник.— Куди мандруєш, Крапелько?

Росинка зупинилась.

— Чом називаєш мене чужим ім'ям?

— А хіба ти не водяна крапелька?

— Ні, я Росинка.

— Ет, однаково — вода. Давай побалакаємо з тобою.

— Ні. Я поспішаю.

— Шкода. На нашій галяві так рано ніхто не прокидається і ні з ким словом перемовитись.

— Конику, а чому ота червона квітка не розплющує очей?

— Де — цс-цс? Де —цс-цс? — проспівав Коник!— А, то Тюльпан, він прокидається тільки тоді, коли з'являється Сонечко.

— Будь здоров, Конику, — чемно сказала Росинка.

— Ходи здоров.а, Крапелько,— знову помилився Коник. *

Росинка легенько перекочувалась через травинки, задивлялась на кожну квітку — чи повертає та голову до Сонечка. І сама думала про дивне і, мабуть, дуже красиве Сонечко.

Біля самого Струмочка вона побачила пані Жабу, котра лежала, припавши до мокрої землі.

— Доброго ранку, пані Жабо! Ти що тут робиш?

— Ох, моя дитиночко,— застогнала, сіпаючись, Жаба,— хочу трохи віддихатись, поки немає Сонечка.

— Хіба ти його не любиш? Всі кажуть, що воно таке гарне.

— Гарне? От як висушить усе навкруги, побачиш. Я тільки вдосвіта й можу подихати повітрям. А ці-гаий день — у воді.

Жаба й не помітила, що Росинка позадкувала від деї.

— Привіт, братику! — Вигукнула Росинка і сіла да камінець над Веселим Струмком.

— Шаную, шаную, сестро,— тихо проплюскотів Струмок.— Не барись тут, скоро прийде Сонечко.*

— А я його не боюсь, кажуть, воно таке гарне!

— Бозна-що балакаєш! — забулькав Струмок.

— А що воно мені зробить?

— Висушить, висушить,— шуміла вода.

— І нічого од мене не лишиться? Мене не буде?

— Так, так, нічого! Ти піднімешся до неба білою парою. Кожного дня багато моїх крапель воно забирає до себе, і я все мілію й мілію.

Не збентежила Росинку і ця пересторога.

— Я стану хмаркою! Легка, летюча — це ж чудово! Я так мрію про це!

І ось ковзнув по вершечках трави, пелюстках квітів перший промінь Сонця. Низько-низько вклонився йому старий Туман, розплющила свої чудові очі червона квітка Тюльпан, а Жаба, важко дихаючи, шубовснула у воду.

— Ах, ну де ж воно, те Сонечко? — бентежно шепотіла Росинка.

І раптом побачила велике рожеве коло.

— О, воно наче велика Росинка!—намагалась вигукнути. Та вже висушило її сонечко і крихітним струмочком звилася на камені блакитна стрічка.

І вже легкою хмаркою линула у високості в теплих обіймах променів. Захоплено дивилась вона на неозору Землю. Росинці було зовсім не лячно, а легко і радісно, наче вона знала, що повернеться знову до

яскравих квітів і зелених трав, до батька Тумана і брата Веселого Струмочка.